

maatte henregnes til de ikke løbende Udgifter, hvorfor de ikke faldt ind under de midlertidige Finantslove, indstillede dem til at passere, medens de ikke gjorde nogen Indstilling med Hensyn til den 6te, upaatvilelig fordi den maatte henregnes til de løbende Udgifter, som faldt ind under de midlertidige Finantslove. Da Statsregnskabet kom til Landstthinget, vedtog det for alle 6 Poster ikke at tage noget Forbehold. Nu foreligge de 6 samme Poster i Nar. Forholdet med Hensyn til dem alle er det, at de angaa Leverancer og Arbejder, som, naar man en Gang har begyndt paa dem, maa føres til Ende. De angaa for største Delen større Anstæffelser til Krigs- og Marineministeriet. Regjeringen har med Hensyn til den samlede Udgift i de to Nar holdt sig indenfor de Summer, om hvilke Folkethinget og Landstthinget i sin Tid endes, naar undtages en ganske ubetydelig Overskridelse paa enkelte af Posterne. Udvalget mener derfor, at det følger af sig selv, at naar man i Fjor vedtog med Hensyn til de Udgifter, der den Gang vare afholdte, at der ikke skulde tages noget Forbehold, kan Landstthinget ikke godt komme til andet Resultat med Hensyn til Udgifterne i 1882—83. — Af de øvrige 12 Udgiftsposter er der 2, med Hensyn til hvilke der foreligger Indstilling fra Udvalgets Flertal om, at Overskridelserne passere, medens Udvalgets Mindretal indstiller, at Overskridelserne ikke kunne passere. Hvad angaar de 10 andre Poster, har Udvalgets Mindretal med Hensyn til dem alle indstillet, at de passere, hvorimod Udvalgets Flertal ikke har gjort nogen Indstilling. Med Hensyn til de fleste af disse 10 Poster er Forholdet det, at Indstillingen om, at Udgiften passerer, alene er bygget paa, at de paagjældende Beløb ikke ere bevilgede paa Finantsloven eller optagne paa Tillægsbevillingsloven. Det er udtrykkelig omtalt som Motiv til Indstillingerne med Hensyn til flere af disse Udgifter og maa forudsættes at være Motivet med Hensyn til forskjellige af de andre. Jeg maa nu bede ærede Medlemmer om særlig at lægge Mærke til to Ting. Det ene er, at naar undtages den af mig for omtalte Udgift til Lønning for en Legationssekretær, er der ikke nogen af de her foreliggende Udgifter, med Hensyn til hvis Realitet Revisorerne have gjort nogen Indvending. Det andet, jeg vil bede lagt Mærke til, er, at ikke en eneste af disse Udgifter efter sin Art falder udenfor den paagjældende Bevilling. Det er alle sammen Udgifter, som efter deres Art ere bevilgede paa Finantsloven; men der foreligger Overskridelser af de enkelte Konti,

Overskridelser, der iøvrigt for største Delen ere forholdsvis smaa. Spørgsmaalet bliver nu, om man blot af den Grund, at der foreligger en Overskridelse, bør tage det Forbehold, at Udgiften kan passere. Jeg tror, at Landstthinget vilde handle urigtig ved at gjøre dette. Kommer man først ind paa at tage Forbehold, hver Gang der forelaa en Overskridelse, vilde man, da der foreligger Overskridelser paa saa mange Punkter paa Finantsloven, tilsidt kunne belemres med en stor Mængde Forbehold, maaste i Hundredevis. Dette Forbehold „passerer“ har vel ikke Stort at betyde; hidtil har det haat nogen Betydning, men skulde det blive Praxis at tage Forbehold, hver Gang der forelaa en Overskridelse, vilde Forbeholdet ingenjomhelt Betydning faae; det vilde kun være unyttigt Besvær at tage dette Forbehold. Det stemmer heller ikke med Praxis at tage et Forbehold alene af den Grund, at der mangler en Bevilling. Man har ikke fulgt og kan ikke gennemgaaende følge den Regel, at hvor der er en Overskridelse, skal der tages Forbehold. Statsrevisionen har ikke selv fulgt en saadan Regel. Udvalgets Flertal har i Betænkningen under Løbenummer 1 nævnt forskjellige Exempler paa, at den ikke har gjort dette. Disse Exempler ere rent tagne i Flæng, som de faldt for, der kunde vælges en Mængde andre Exempler. Hvad angaar Landstthinget, da har det med Hensyn til Udgifter, som en Minister paa eget Ansvar har afholdt, aldrig lagt videre Vægt paa, om der er bleven søgt Efterbevilling ved Tillægsbevillingslov eller ikke. Heller ikke i Folkethinget synes man at lægge afgjørende Vægt derpaa. Jeg skal i alt Fald henvisse til, hvad der i hint Thing flere Gange har været Tilfældet ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovsforslag, at man har foretrukket, for at optage den afholdte Udgift paa Tillægsbevillingsloven, at lade den gaa til Statsrevisionen og lade den undersøge af denne. Det forekommer mig derfor, at naar man ser hen til Bestaffenheden af de foreliggende Overskridelser, deres Betydning, deres Art, samt at der ikke er fremkommet nogen Indsigelse med Hensyn til deres Realitet fra Statsrevisionens Side, er der ikke nogen Grund til at tage noget Forbehold, særlig for Landstthingets Vedkommende, som derved kun vil følge en Praxis, som det har fulgt i flere Nar. Jeg skal tillade mig at bringe i Erindring, at det samme Spørgsmaal forelaa, og det i stort Omfang, da vi havde Statsrevisorernes Betænkning angaaende Statsregnskabet for Finantsaaret 1881—82 til Behandling. Den Gang udtalte Udvalgets Flertal følgende: „Det har hidtil ingenlunde været Praxis ved